ఊవారం' స'రసం'

రాత్రి.

తొమ్మిది. మెరిసిపోయే చెమ్కీ చీర కట్టుకున్న వేశ్యలా నగరం వెలిగిపోతోంది. ఫస్ట్ షో సినిమా వదలడం చేత రోడ్లన్నీ రద్దీగా వున్నాయి.

ఆర్టీసీ క్రాస్‌రోడ్స్‌లో...

ఆ పిలుపు

కొలికపూడి రవి

ఓడియన్ థియేటర్ ఎదురుగా బస్టాప్ ప్రక్కనే నిలుచుని జనాన్ని చూస్తున్నాడు చిన్న. వాడి కళ్ళలో పదేళ్ళ బాల్యం కనిపించడం లేదు. పాతికేళ్ళ జీవితానుభవంతో బరువెక్కినట్టు అలసటగా చూస్తున్నాడు. అక్కడున్న మూడు సినిమా హాళ్ళ జనం నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ రోడ్డు మీద కొస్తుంటే సెకండ్ షోకి వెళ్ళేవారు హడావుడిగా లోపలికెళ్తున్నారు.

'విద్యానగర్ వస్తావా?'

'దస్ రూపియా ఎగస్ట్రా...'

ఆటోవాలా నిర్లక్ష్యంగా అంటున్నాడు– ఇంకేదో కోపంతో అనబోతున్న భర్తను వారిస్తూ–

'వాడితో గొడవ దేనికి? ఇంకో ఆటో అడుగుదాం పదండి' అంటున్న ఆమె వేపు చూశాడు చిన్న.

ఆమె చేయి పట్టుకుని అమ్మానాన్నలతో వెళ్తున్న తన ఈడు కుర్రాడిని చూస్తున్నాడు. న[illegible]గునపురంగు జీన్స్ పాంట్ మీద ఎరుపు టీ షర్ట్ టక్ చేసి, తెల్లటి షూస్‌తో నడుస్తుంటే షూస్ అడుగున ఎర్రలైట్ వెలుగుతూ ఆరిపోతూ వుంటే... ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు చిన్న.

అప్రయత్నంగా తనవేపు చూసుకున్నాడు.

ఏ రంగో గుర్తుపట్టలేనంతగా మాసిపోయిన నిక్కరు.. అదే స్థాయిలో వున్న షర్టు, కాళ్ళకు పిన్నుపెట్టిన హవాయి చెప్పలు.. చిన్న బాధపడ లేదు. బాధపడే స్థాయినుంచి వాడి మనసు ఎదిగి చాలా కాలమైందన్న నిజం వాడికే తెలీదు.

'ఏరా చిన్నా.. ఇంక ఇంటికెళ్ళవా?' తలతిప్పి చూశాడు చిన్న.

బస్టాప్ ప్రక్కన– బండిమీద చెరుకురసం అమ్మే సత్తెయ్య నవ్వుతూ అన్నాడు.

ఆ నవ్వులో విరుపు వాడి కర్థమైంది. అందుకే వాడు మాట్లాడలేదు.

ఒకటో నెంబర్ బస్సొచ్చి ఆగింది. జనం తేనెటీగల్లా ఆ బస్ వేపు దూసుకుపోతున్నారు. చిన్న బస్టాప్ వేపు చూశాడు.

అతనే..!

అరగంట నుంచి చూస్తున్నాడు. ఎన్నో బస్సులొస్తున్నాయి, వెళ్తున్నాయి. అతను మాత్రం ఏ బస్ ఎక్కడం లేదు. రోడ్డుమీద వెళ్ళే జనాన్ని.. ముఖ్యంగా ఆడవారిని తన చూపుల్తో తాగేస్తూ నిలుచున్నాడు. చిన్న నెమ్మదిగా అతని దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అతను సిగరెట్ తగలేస్తూ బస్టాప్ ముందు నిలుచున్న అమ్మాయిని చూస్తున్నాడు.

'సార్..' అన్నాడు చిన్న.

అతను తలతిప్పి– చిన్నను చూసి లేదు పొమ్మన్నట్టు చేయి ఊపి తిరిగి ఆ అమ్మాయిని చూస్తుంటే.. చిన్న నవ్వుకుని కొంచెం స్వరం పెంచి–

'అది కాదు సార్' అన్నాడు.

'ఏంట్రా నస. చెప్పేది నీక్కాదూ. వెళ్ళు'. చిరాగ్గా అన్నాడతను.

'అది కాదు సార్. మంచి అమ్మాయి– ఫామిలీ టైప్. ఫ్రెష్ ఒక్కసారి మీరు చూస్తే.. అదిగో ఆ రంభ కూడా పనికిరాదని మీరే అంటారు'. ఎదురుగా సినిమా హోర్డింగ్ మీదున్న రంభను చూపిస్తూ అన్నాడు.

అతను విస్మయంగా చూశాడు. నమ్మలేనట్టు చూశాడు. అతని ఫీలింగ్స్ గమనించిన చిన్న

'ఒట్టు సార్– రేటు కూడా చాలా చీప్. పోలీసుల భయం వుండదు. అంతా ఫామిలీ టైప్. రండి సార్' అన్నాడు..

తను అమ్మాల్సిన సరుకును కస్టమర్‌కు అత్యంత నైపుణ్యంగా మాటలతో మాయచేసి అంటగట్టే సేల్స్‌మన్‌లోని అనుభవం వాడి మాటల్లో కనిపిస్తుంటే..

'ఎంత?' అన్నాడతను.

చిన్న కళ్ళు క్షణంలో సగం సేపు ఆనందంతో మెరిశాయి.

'రేటుదేముంది సార్' ముందు మీరు అమ్మాయిని చూడండి. చూశాక మీ ఇష్టం. పాపం ఫామిలీ నడవక అప్పుడప్పుడు ఇలా చేస్తుంది సార్. చూస్తే మీరు వదిలివెళ్ళరు. మీలాంటి క్లాస్ మనుషులకు తప్పకుండా నచ్చుతుంది సార్' అన్నాడు.

అతను సిగరెట్ కింద పడేసి నై....... 'ఎక్కడ?' అన్నాడు.

'ఇక్కడే సార్. బర్కత్‌పురా బ్రిడ్జి ప్రక్కనే. రండి సార్ ఆటో పిలుచుకొస్తాను' అన్నాడు.

అతను అనుమానంగా చూస్తూ 'రేయ్. అమ్మాయి బాగా లేకపోయినా, ఏదైనా గొడవ చేసినా నిన్నక్కడే నరికి పోగులు పెడతాను' అన్నాడు.

చిన్న నవ్వాడు.

వెలిసిపోయిన వెన్నెలలాంటి నవ్వు!

'అమ్మాయి వచ్చాకనే డబ్బివ్వండి సార్' అన్నాడు.

'అతను రెండు క్షణాలు ఆలోచించి– 'సరే– పద' అన్నాడు.

'ఉండండి సార్. ఆటో పిలుస్తాను' అంటూ వెళ్ళబోతున్న వాడిని ఆపి–

'వద్దురా. స్కూటర్ వుంది' అంటూ బస్టాప్ ప్రక్కనే పార్క్ చేసిన స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు.

చిన్న స్కూటర్ వెనుక ఎక్కి కూర్చు న్నాడు.

చెరుకురసం అమ్మే సత్తెయ్య వాడిని చూసి నవ్వుకున్నాడు.

పది నిమిషాల నంతరం–

ఇరుగ్గా వున్న వీధిలోకి స్కూటర్‌ను పోనిస్తూ–

'ఇంకెక్కడ్రా' కోపంగా అన్నాడతను.

'వచ్చేశాం సార్. అదిగో ఆ అరు గులున్న ఇల్లే. అక్కడాపండి' అన్నాడు చిన్న.

అతను ఇంటిముందు స్కూటరాపి ఒకసారి ఆ వీధివేపు చూశాడు. అంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. ఎదురుగా ఇంటిముందున్న కుక్క వీరిని చూస్తూ అరవాలా వద్దా అని ఆలోచిస్తోంది.

'ఒక్క నిమిషం సార్' అంటూ చిన్న ఆ ఇంటి తలుపుమీద మెల్లగా కొట్టాడు.

'ఎవరూ?' లోపల్నుంచి స్త్రీ కంఠం

'నేనే చిన్నను' అతనివేపు చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు.

అతను నవ్వలేదు.

ఆ ఇంటిముందు ప్రవహిస్తున్న మురికి కాలువ దుర్గంధాన్ని భరించలే నివాడిలా రుమాలు తీసి ముక్కుకు అడ్డుపెట్టుకున్నాడు.

తలుపు తెరచుకుంది. చిన్న లోపలి కెళ్ళాడు.

రెండే రెండు నిమిషాల తరు వాత బయటికొచ్చి అతడిని చూస్తూ– 'వెళ్ళండి సార్' అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతను స్కూటర్ బ్యాగ్ తీసి దారిలో కొన్న హాఫ్ బాటిల్ విస్కీ జేబులో పెట్టుకుని లోపలికెళ్ళాడు.

చిన్న అరుగుమీద కూర్చుని రిలా క్సింగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడు కుక్క ఎందుకో ఏడు స్తోంటే– చిన్న రాయి తీసి కొట్టాడు. కుక్క పారిపోయింది.

'రండి' అతను తలతిప్పి చూశాడు. అంతే అతడు కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్ద వయ్యాయి.

పాలు–మీగడ–పసుపు–రవంత కుంకు కలిపి చేసిన వెన్నెల బొమ్మలా వుందామె. ఎర్రంచు తెల్లచీర– అదే రంగు జాకెట్ వేసుకుని– తలలో మల్లెలు నవ్వుతుంటే– కాటుక దిద్దిన పోగకళ్ళు అతడిని చూసి నవ్వుతు న్నాయ్–

అతనో క్షణం ఈ ప్రపంచాన్ని మర్చి పోయినవాడిలా ఉక్కిరి బిక్కిరవు తుంటే

'కూర్చోండి' అందామె.

నవారు మంచం మీద వేసిన పరుపు– దానిమీద పరచిన గళ్ళ దుప్ప టిని ఓసారి చూసి కూర్చున్నాడతను.

ఆ చిన్నగదిలో వెలుగుతున్న అరవై ఓల్ట్సు బల్బు కాంతి– ఆమె అందం ముందు తెల్లబోతుంటే– అతను జేబు లోంచి విస్కీ బాటిల్ తీశాడు.

'ఒక్క నిమిషం వుండండి' అంటూ ఆమె లోపలికెళ్ళి ఓ గాజు గ్లాసు స్టీలు జగ్‌తో నీళ్ళు తెచ్చి పాత చెక్క కుర్చీని అతనిముందు జరిపి దానిమీద అవి పెట్టింది. అతడు విస్కీ బాటిల్ ఓపెన్ చేసి ఓ పెగ్ గ్లాసులో పోసు కుని నీళ్ళు కలుపుకుంటున్నప్పుడు అప్పుడు అడిగిందామె.

'చెప్పండి– ఎంత సేపుంటారు?'

అతను ఇబ్బందిగా కదిలాడు. జేబులో రెండొందల రూపాయలు–చి ల్లర వుంది. ఈమె అందం చూస్తుంటే తన జేబు సరిపోయేలా లేదు. నిజానికి అతనికి రాత్రంతా ఆమె అందాలతో విందు చేసుకోవాలని వుంది.

'నైట్‌కెంత?' విస్కీ సిప్‌చేసి అన్నాడు.

'వెయ్యి' అందామె నవ్వుతూ.

నవ్వుతున్నప్పుడు ఆమె బుగ్గలమీద డింపుల్స్‌ను పరవశంగా చూస్తూ–అం తలోనే రవ్వంత బాధగా 'సారీ నా దగ్గర అంత లేదు. పోనీ గంటకెంతో చెప్పు' అన్నాడు.

'మీ దగ్గరెంతుందో చెప్పండి' అంది.

అబద్ధం చెప్పాలనిపించలేదతనికి. నిజమే చెప్పాడు.

'ఓ గంట వుండండి. ఈసారి వచ్చినప్పుడు మీ ఇష్టం' అందామె.

ఆమె కట్టుకున్న తెల్ల నేత చీరలో కనిపిస్తున్న ఆమె అందాలు అతడిని మత్తెక్కిస్తున్నాయి. పిచ్చివాడిని చేస్తు న్నాయి.

పూర్ణకలశాల్లాటి ఎద ఎత్తుల [illegible] మల్లెపూవుల దండ మెరుస్తోంది. [illegible] [illegible] మధ్య [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] స్తుంటే.. నడుము పైన జాకెట్ అంచు చెమటతో తడిసి మెరుస్తుంటే అతడు విస్కీ సిప్‌చేసి నవ్వుతూ అన్నాడు 'థాంక్యూ'.

ఆమె అతని ప్రక్కనే కూర్చుంది.

ఆమె శరీరం నుంచి వస్తున్న పరి మళం ఏ స్ప్రేదో అర్థం కాలేదతనికి. అదామె శరీరపు సహజ పరిమళం అయివుంటుంది. పద్మిని జాతి స్త్రీల శరీరం గురించి వాత్సాయనుడు చెప్పిన విషయాలు గుర్తొచ్చాయి.

అతనామె భుజంమీద చేయి వేశాడు.

సన్నగా.. మలిచెప్పగా.. అతనిలో ఇదివరకెన్నడూ కలగని పులకింత.

అతని చేయి కిందికి జారుతున్న ప్పుడు...

ఆమె నేర్పుగా పైట తప్పించేస్తే అత నామె అందాలను భరించలేనివాడిలా గ్లాసు ఖాళీచేసి విసురుగా ఆమెను తనమీదకు లాక్కున్నాడు.

'ఆ..బ్బ.. ఏంటా ఆవేశం?' మురి పెంగా అతని కింది పెదవిని నాలుక కొసతో రాస్తూ అంది.

'ఇంతసేపు కంట్రోల్ చేసుకున్నా– ఇంక నావల్ల కాదు. నేనే కాదు– ప్రవరాఖ్యుడు అయినా నిన్ను చూస్తే పాదాలకు రాసుకున్న పసరు కరిగిపో యినందుకు బాధపడేవాడు కాదు– అది లేక అదృష్టం అని పొంగిపోయే వాడు'

తమకంతో తనకేసి హత్తుకుంటూ అన్నాడు.

ఆమె నవ్వుతూ అతని షర్ట్ బటన్స్ విప్పుతూ 'తెలుగు లెక్చరరా మీరు?' అంది.

'అవును– నీకెలా తెలుసు?' ఉలి క్కిపడి భయంగా అడిగాడు.

'వరూధిని ప్రవరాఖ్యుల గురించి చెబుతుంటే... ఊహించాను' అంది అతని ఛాతీమీద చూపుడు వేలుతో రాస్తూ.

'నీ పేరేమిటి? చదువుకున్నదానిలా వున్నావ్– ఇలాంటి పని ఎందుకు చేస్తు న్నావ్?' అని అడగలేదతను. అనుభవం నేర్పిన పాఠం అది...!

జాకెట్ హుక్స్ విప్పుతున్నవాడల్లా చేతి కున్న వాచీ చూశాడు– గంటలో అప్పుడే పది నిమిషాలు ఖర్చయిపోయాయి. అతనిలో టెన్షన్ పెరిగి కంగారుగా హుక్స్ తీశాడు. ఆమె బ్రా వేసుకో లేదు.

అపూర్వమైన ఆమె సౌందర్యా నికి అతడు అచేతనుడై ఆమె నవ్వుతో తిరిగి చేతనలోకి వచ్చి విస్కీ బాటిల్ అందుకుని నీళ్ళు కలపకుండా సగం ఖాళీచేసి మత్తుగా 'ఏమన్నావ్...' అంటూ కసిగా ఆమెను తనమీదకు లాక్కున్నాడు.

గంటన్నర తర్వాత మత్తుగా– అల సటగా లేచాడతను.

'ఏంటే– రేపొస్తానన్నాగా– ఇంకో గంట వుంటావంటే ఏడుస్తావేం– అంత టెక్కెందుకో అరిగిపోతుందా– తరిగిపోతుందా? కోపంగా అరిచాడు.

'ప్లీజ్. రేపు రండి. గొడవ చేయొద్దు' భయంగా అందామె.

'పతివ్రత వేషాలేస్తావా. రేపొచ్చి నీ పని చెబుతా' తిడుతూ తూలుతూ తలుపు తీసి బయటికొచ్చాడు. అతడిని చూసి చిన్న ఉలిక్కిపడలేదు.

'నమస్తే సార్' అన్నాడు నవ్వుతూ.

'ఏంట్రా కుర్ర నాకొడకా' అరమోడ్పు కన్నులతో చూస్తూ అన్నాడు.

'అదే సార్.. నా కమిషన్" గొణిగాడు చిన్న.

"మొత్తం దానికే ఇచ్చాన్రా.." అంటూ జేబులు వెదికి ఓ ఇరవై నోటు తీసి వాడికిచ్చాడు. చిన్న చేతులు జోడించి లోపలికెళ్ళాడు.

ఆమె అప్పుడే ముఖం కడుక్కొని వచ్చి టవల్‌తో తుడుచుకుంటూ చిన్నను చూసి నవ్వింది.

చిన్న నవ్వి అన్నాడు.

'మెస్ మూసేసే టైమైంది. డబ్బులి యమ్మా. అన్నం పార్సిల్ తెస్తాను"

'వెళ్ళరా కన్నా. పాపం రెండు రోజు ల్నించి మంచినీళ్ళతో కడుపు నింపుకుం టున్నావు. త్వరగా వెళ్ళునాన్నా' అంటూ వంద రూపాయల నోటు ఇచ్చింది.

సరిగ్గా అప్పుడు–

"తలుపులు విసురుగా తెరచుకుని అతడు లోపలికొచ్చాడు ఇద్దరూ ఉలి క్కిపడి చూశారు. అతడు మత్తుగా తూలుతూ ఇద్దరినీ చూస్తూ–

"ఏమే– తల్లీ కొడుకులు కదిలి ఇలాంటి దొంగ నాటకాలు ఆడి– నాలాటి అమాయకుల్లా మోసం చేస్తారా? ఎంత. ధైర్యమే నీకు?" అరిచాడు.

'సార్' కోపంగా అన్నాడు చిన్న.

'చిన్నా. నువ్వాగు' భయంగా చిన్న నాపుతూ అందామె.

'ఏంట్రా. కన్నతల్లిని తార్చడానికి సిగ్గులేదురా.. ఛీ..' కాండ్రించి చిన్నమీద ఉమ్మేడు.

'ఏమైంది సార్– మేమిద్దరం ఎవ రైతేనేం. మీ అవసరం తీర్చుకున్నారు. ఇక గొడవ దేనికి' అందామె భయంగా.

'నోర్ముయ్ నువ్వు వీడి తల్లివని నాకు తెలీదు. అమ్మో. ఎంత దారుణం చేశావే దొంగముండా' ...... అన్నాడు.

'ఏయ్– మాటలు తిన్నగా రానీ' ఆవేశంగా అన్నాడు చిన్న.

'నోర్ముయ్‌రా– మీ ఇద్దరి గురించి ఇప్పుడే పోలీసులకు చెబుతాను...' అన్నా డతను.

'సార్..' భయంగా అందామె.

అతను నవ్వాడు. వికృతంగా నవ్వుతూ ఆమె చేతిలోని వంద నోటును లాగి– చిన్న చేతులలో వంద నోటును తీసుకుని వెనక్కు తిరిగి– మళ్ళీ ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా చిన్నవేపు చూసి వాడి జేబులోంచి కనిపిస్తున్న ఇరవై నోటు కూడా తీసుకుని 'ఇక మంచైనా నీతిగా బతకవే పాపిష్టిదానా' అంటూ ఛరాలున వెళ్ళి స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. పైసా ఖర్చు లేకుండా అలాంటి అపురూపమైనన అందాన్ని అనుభవించిన రాక్షసానందంతో అతని కళ్ళు మెరుస్తుంటే– స్కూటర్‌మీద వేగంగా దూసుకుపోయాడు.

హఠాత్తుగా బయటనుంచి 'అమ్మా...!' అనే కేక వినబడింది.

పారవశ్యమో, నటనో తెలియదు కానీ అరమోడ్పులవుతున్న ఆమె కళ్ళు– అక స్మికంగా తెరచుకున్నాయి.

తన శరీరాన్ని చుట్టుకుంటున్న అతని చేతుల్ని సుతారంగా విదిలించుకోబో యింది.

విస్కీ మత్తు, ఆమె అందం– రెండూ జమిలిగా ఎక్కించిన నిషాతో వున్న అత నికి ఆ చర్య సుతరామూ గిట్టలేదు. మరింతగా తన కౌగిలి బిగించాడు.

'అమ్మా... వెంకటేష్ వస్తున్నాడు' ఈసారి ఆ పిలుపులో ఓ హెచ్చరిక, ఓ భయం, ఓ ఆర్తనాదం వున్నాయి.

ఎవరు.. ఎవరిదా పిలుపు? పాదరస మట్టం హఠాత్తుగా తగ్గిపోయినట్టు అతనిలోని నిషా నీరుకారిపోయింది.

తలుపు చప్పుడయ్యింది. మళ్ళీ అరుపు.. 'అమ్మా..అమ్మా..'

ఆమె చటుక్కున వెళ్ళి తలుపు తీసింది. ఎదురుగా చిన్నా నిలబడి వున్నాడు.

'వీడేంటి– అమ్మా అంటున్నాడు! మీ తమ్ముడేమో అనుకున్నా!' అంటూ అతను లేచి తలుపు దగ్గరికి వచ్చాడు.

ఆమె ఒక్కసారి అతనికేసి తలెత్తి చూసి 'కాదు– నా కొడుకే!' అంది.

ఖాళీ విస్కీ సీసాలో అగ్గిపుల్ల గీసి పడేస్తే భూతం లేచి వికృతంగా నాట్యం చేస్తోంది.

అరే.. ఆ దయ్యం తనే! ఆ వికృతమైన చేష్టలు తన ఆలోచనలే!

సిగ్గు కూడా కాదది. ఓ రకమైన ఆవేదనతో తను పాతాళ కుహరా ల్లోకి కుంచించుకుపోతున్నటులు తన లోని మానవత్వం తనే దొలిచేసుకుం టున్నట్టు అనుభూతి...

తేరుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ, 'ఆ వెంకటేష్ ఎవడు?' అనడిగాడు.

'ఈ ఏరియా దాదా! ఉంటే డబ్బులు– లేకపోతే కనీసం పడక సుఖ మయినా ఇవ్వాలి' అందామె చాలా నిర్లిప్తంగా.

అతనికెందుకో అక్కడ వుండబుద్ధి కాలేదు. స్కూటర్ స్టార్ట్ చేయబో తుంటే, చిన్నా వచ్చి అడ్డుపడ్డాడు. "మీకు దాదాలంటే భయమా సార్?" అనడిగాడు.

"కాదు– దరిద్రమన్నా, అది చేయించే పనులన్నా భయం!"

చిన్నాకి ఆ మాటలు అర్థం కావట్లు వుంది. తన ధోరణిలో వాడు "ఫికర్ నై సార్! డబ్బులిస్తే వాడే పోతాడు. మీరెళ్ళిపోకండి సార్! అవతల అమ్మ ఎదురుచూస్తుంది" అని బతిమలాడ సాగాడు.

చొక్కా జేబులోని రెండొందలతో పాటు, పర్సులో దేవుడి ఫొటో వెన కాల దాచిన వంద రూపాయలు సైతం చిన్నా చేతిలో గుమ్మరించాడు.

స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. జేబులన్నీ ఖాళీ చేసుకున్నా, గుండె మాత్రం ఇదవరకటి కంటే ఎంతో బరువుగా వుంది. ఆ బరువు తగ్గించుకునేం దుకు కళ్ళు ఒక్క క్షణం చెమ్మగిల్లితే ఎంత బాగుణ్ణు! ●